

ques requerides per a l'emissió dels certificats mèdics que exigeixen als titulars de llicències i habilitacions aeronàutiques, per les normes reguladores d'aquestes.

U.99 Medicina del treball: unitat preventivo-assistencial que, sota la responsabilitat d'un metge especialista en medicina del treball o diplomad en medicina d'empresa, exerceix les funcions de vigilància de la salut dels treballadors regulades per la Llei de prevenció de riscos laborals i la seva normativa de desplegament.

U.100 Transport sanitari (carretera, aeri, marítim): unitat assistencial que té per objecte el desplaçament de persones malaltes, accidentades o per una altra raó sanitària, en vehicles terrestres, aeris o marítics, especialment condicionats a aquest efecte.

U.101 Teràpies no convencionals: unitat assistencial en la qual un metge és responsable de dur a terme tractaments de les malalties per mitjans de medicina naturista o amb medicaments homeopàtics o mitjançant tècniques d'estimulació perifèrica amb agulles o d'altres que demostrin la seva eficàcia i la seva seguretat.

U.900 Altres unitats assistencials: unitats que, sota la responsabilitat de professionals sanitaris, capacitats per la seva titulació oficial o habilitació professional, no s'ajusten a les característiques de cap de les definides anteriorment per dur a terme activitats sanitàries innovadores o en fase d'avaluació clínica.

MINISTERI D'EDUCACIÓ, CULTURA I ESPORT

19626 REIAL DECRET 1272/2003, de 10 d'octubre, pel qual es regulen les condicions per a la declaració d'equivalència de títols espanyols d'ensenyament superior universitari o no universitari als títols universitaris de caràcter oficial i vàlidesa a tot el territori nacional. («BOE» 255, de 24-10-2003.)

La Llei orgànica 6/2001, de 21 de desembre, d'universitats, estableix a l'article 36.2.a) que el Govern, amb l'informe previ del Consell de Coordinació Universitària, regula les condicions per a la declaració d'equivalència de títols espanyols d'ensenyament superior universitari o no universitari als títols universitaris de caràcter oficial i vàlidesa en tot el territori nacional.

Des que l'article 149.1.30a de la Constitució va atribuir a l'Estat la competència exclusiva per a la regulació de les condicions d'obtenció, expedició i homologació de títols acadèmics i professionals, i la Llei 30/1984, de 2 d'agost, de mesures per a la reforma de la funció pública, va recollir l'existència de títols equivalents als títols universitaris de caràcter oficial, són nombrosos els casos en què, de manera singular, s'ha declarat l'equivalència de títols i diplomes, o bé respecte al grau acadèmic de caràcter oficial, o bé, encara que en menys mesura, respecte a titulacions universitàries específiques del catàleg de títols universitaris oficials.

Tanmateix, fins ara no s'ha dictat una norma de procediment que reguli, amb caràcter general, les condicions perquè els títols espanyols d'ensenyament superior, universitari o no universitari, puguin ser declarats equivalents als títols universitaris de caràcter oficial.

En virtut del mandat legal esmentat, aquest Reial decret estableix, en primer lloc, un procediment, en els articles 3 i 4, en el qual, per obtenir l'equivalència, es requereix el compliment d'uns requisits generals, es valora el contingut dels ensenyaments de què es tracti, el

desenvolupament dels corresponents plans d'estudi, la capacitat docent i investigadora del professorat i totes les altres circumstàncies que acreditin un nivell de formació similar al del títol universitari de caràcter oficial i vàlidesa a tot el territori nacional al qual es pretén equiparar.

Als efectes de procedir a aquesta valoració, s'inclou en el procediment la petició d'informe, amb caràcter preceptiu i determinant, al Consell de Coordinació Universitària com a màxim òrgan consultiu del Govern en matèria universitària, i també, amb caràcter preceptiu, a l'Agència Nacional d'Avaluació de la Qualitat i Acreditació, que té atribuïdes, entre altres funcions, la de proporcionar la informació necessària a les administracions públiques per a la presa de decisions en l'àmbit de les seves competències.

En segon lloc, s'inclou a la disposició addicional tercera el procediment per resoldre les sol·licituds de declaració individual d'equivalència que es presenten al Ministeri d'Educació, Cultura i Esport a l'empara d'equivalències declarades amb caràcter general per normes anteriors a la Llei orgànica d'universitats, per a grups específics de titulats i amb efectes determinats.

Sobre aquest Reial decret, que es dicta a l'empara de l'article 149.1.30a de la Constitució, de l'article 36.2.a) i de la disposició final tercera de la Llei orgànica 6/2001, de 21 de desembre, d'universitats, n'han emès informe el Ministeri d'Administracions Públiques, el Consell de Coordinació Universitària i la Comissió Superior de Personal.

En virtut d'això, a proposta de la ministra d'Educació, Cultura i Esport, amb l'aprovació prèvia de la ministra d'Administracions Públiques, d'acord amb el Consell d'Estat i amb la deliberació prèvia del Consell de Ministres a la reunió del dia 10 d'octubre de 2003,

DISPOSO:

Article 1. Objecte i àmbit d'aplicació.

1. Aquest Reial decret té per objecte regular les condicions i el procediment per a la declaració d'equivalència de títols espanyols d'ensenyament superior universitari o no universitari als títols universitaris de caràcter oficial i vàlidesa a tot el territori nacional.

2. No és possible la declaració d'equivalència entre un títol espanyol d'ensenyament superior i el títol universitari oficial de doctor que preveu l'article 37 de la Llei orgànica 6/2001, de 21 de desembre, d'universitats.

3. No és possible declarar l'equivalència de títols propis expedits per les universitats a títols universitaris de caràcter oficial i vàlidesa en tot el territori nacional, llevat dels casos en què, abans de la sol·licitud presentada, el Govern hagi establert algun títol universitari de caràcter oficial i vàlidesa en tot el territori nacional amb uns continguts científics i perfils professionals que coincideixin amb el títol propi de què es tracti.

4. No és procedent declarar l'equivalència quan pugui ser contrària al que disposin tractats internacionals ratificats per Espanya i publicats oficialment, al dret comunitari europeu, a normes vigents amb rang de llei o afectar matèries reservades a llei.

Article 2. Declaració d'equivalència.

1. Als efectes de l'aplicació d'aquest Reial decret:

a) S'entén per equivalència l'equiparació d'un títol determinat amb algun dels títols o graus acadèmics següents: diplomad universitari, arquitecte tècnic, enginyer tècnic, llicenciat, arquitecte i enginyer que estableix l'article 37 de la Llei orgànica d'universitats, com també els que els substitueixin d'acord amb el que disposa l'article 88.2 de la Llei esmentada.

b) S'entén per equivalència l'equiparació d'un títol determinat amb algun dels títols universitaris específics de caràcter oficial i vàlidesa a tot el territori nacional establerts pel Govern i inclosos al catàleg de títols universitaris oficials en virtut del que disposa l'article 34 de la Llei orgànica d'universitats.

2. Els títols declarats equivalents d'acord amb el que preveu aquest Reial decret tenen els mateixos efectes acadèmics, i habiliten, si s'escau, per a l'exercici professional, d'acord amb la normativa vigent, que el grau acadèmic o el títol universitari de caràcter oficial i vàlidesa en tot el territori nacional amb què s'equiparin.

Article 3. Procediment general. Requisits del títol susceptible d'equivalència.

1. Perquè un títol determinat pugui ser objecte d'equivalència s'han de complir els requisits següents:

a) Que per poder accedir als ensenyaments conduents a l'obtenció d'aquest títol s'exigeixi estar en possessió dels requisits acadèmics que permeten l'accés a la universitat.

b) Que el període de formació tingui la durada i càrrega lectiva mínima que s'exigeix per a l'obtenció del grau acadèmic o dels títols universitaris de caràcter oficial i vàlidesa a tot el territori nacional amb el qual es pretén l'equivalència.

c) Que el títol hagi estat expedit per una universitat o centre d'ensenyament superior legalment autoritzat o reconegut, d'acord amb la normativa vigent, per expedir l'esmentat títol i impartir els ensenyaments conduents a aquest.

2. La declaració d'equivalència del títol exigeix, a més del compliment dels requisits indicats a l'apartat anterior, la valoració del contingut dels ensenyaments, del desenvolupament dels plans d'estudis corresponents, de la capacitat docent i investigadora del professorat i totes les altres circumstàncies que acreditin un nivell de formació similar al del grau acadèmic o títol universitari de caràcter oficial i vàlidesa en tot el territori nacional al qual es pretén equiparar.

Article 4. Requisits del centre sol·licitant de l'equivalència.

1. El procediment s'inicia mitjançant la sol·licitud de la institució o organisme que tuteli els ensenyaments conduents a l'obtenció del títol per al qual se sol·liciti l'equivalència, o de l'entitat titular del centre d'ensenyament superior corresponent, adreçada al ministre d'Educació Cultura i Esport.

A la sol·licitud s'hi ha d'adjuntar:

a) Memòria justificativa del contingut de la petició, en la qual s'ha de reflectir el compliment dels requisits a què es refereix l'article anterior i altres circumstàncies que hagin de ser objecte de valoració.

b) Certificació acreditativa de la data d'implantació dels ensenyaments, expedida per la institució o autoritat competent que els hagi autoritzat.

c) Pla o plans d'estudis aplicats des de la implantació dels ensenyaments.

d) Titulació acadèmica del professorat que imparteixi o hagi impartit els ensenyaments.

e) Requisits acadèmics exigits als alumnes per poder cursar els ensenyaments, des de la seva implantació.

f) Nombre de titulats.

g) Documentació que acrediti l'autorització o el reconeixement del centre que imparteix els ensenyaments.

2. Una vegada formulada la sol·licitud, aportada la documentació i verificada, l'expedient se sotmet a informe motivat del Consell de Coordinació Universitària.

Aquest informe té el caràcter de preceptiu i determinant als efectes que preveu l'apartat 5.c) de l'article 42 de la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú, modificada per la Llei 4/1999, de 13 de gener.

3. Així mateix, s'ha de sol·licitar informe, amb caràcter preceptiu, a l'Agència Nacional d'Avaluació de la Qualitat i Acreditació, en virtut de les competències que li atribueix l'article 31 de la Llei orgànica d'universitats.

4. El ministre d'Educació, Cultura i Esport ha d'elevat al Consell de Ministres la proposta, si s'escau, de declaració d'equivalència, que ha de ser adoptada per aquest mitjançant un reial decret.

Article 5. Registre d'equivalències.

Les declaracions d'equivalència a què es refereix l'article anterior s'inscriuen en una secció especial del Registre nacional d'universitats, centres i ensenyaments.

Disposició addicional primera. Equivalència a efectes del que disposa la Llei 30/1984, de 2 d'agost.

A efectes del que disposa la Llei 30/1984, de 2 d'agost, de mesures per a la reforma de la funció pública, es considera equivalent al títol de diplomat universitari el fet d'haver superat els tres primers cursos complets dels estudis conduents a l'obtenció de qualsevol títol oficial de llicenciat, arquitecte o enginyer, o el primer cicle corresponent als estudis esmentats, sempre que aquest primer cicle contingui una càrrega lectiva mínima de 180 crèdits.

Disposició addicional segona. Equivalències en vigor.

1. Aquest Reial decret s'aprova sens perjudici del que disposa el Reial decret 434/2002, de 10 de maig, sobre directrius generals dels plans d'estudis de l'ensenyament militar de formació per a la incorporació a les escales superior d'oficials i d'oficials, dels cossos de les Forces Armades, aprovat en desplegament de la Llei 17/1999, de 18 de maig, de règim del personal de les Forces Armades.

2. Aquest Reial decret no afecta les equivalències a estudis universitaris que hagin estat establertes per normes dictades abans de l'entrada en vigor.

Disposició addicional tercera. Declaracions individuals d'equivalència en virtut de normes anteriors a la Llei orgànica d'universitats.

1. El ministre d'Educació, Cultura i Esport, o òrgan en el qual delegui, pot resoldre sol·licituds de declaració individual d'equivalència de títols o diplomes amb efectes determinats que presentin els interessats, en virtut d'equivalències generals ja declarades per les normes jurídiques que, si s'escau, siguin aplicables.

2. La resolució i la notificació relativa a la procedència o no de la declaració d'equivalència s'ha d'adoptar dins el termini de sis mesos. La falta de notificació de resolució expressa en el termini abans assenyalat permet entendre desestimada la sol·licitud d'equivalència, de conformitat amb la disposició addicional vint-i-novena de la Llei 14/2000, de 29 de desembre, de mesures fiscals, administratives i de l'ordre social, d'acord amb

el que preveu l'annex II de la mateixa Llei per a l'expedició, la renovació, l'homologació, la convalidació i el reconeixement de títols, diplomes, llicències i certificats acadèmics o professionals.

Disposició derogatòria única. *Derogació normativa.*

Queden derogades totes les disposicions del mateix rang o inferior que s'oposin al que estableix aquest Reial decret.

Disposició final primera. *Modificació del Reial decret 1282/2002, de 5 de desembre, pel qual es regula el Registre nacional d'universitats, centres i ensenyaments.*

Es modifica l'apartat 2 de l'article 1 del Reial decret 1282/2002, de 5 de desembre, pel qual es regula el Registre nacional d'universitats, centres i ensenyaments, que queda redactat de la manera següent:

«2. Aquest Registre està constituït per quatre seccions:

- a) Universitats.
- b) Centres i estructures.
- c) Ensenyaments.
- d) Ensenyaments declarats equivalents als universitaris.»

Disposició final segona. *Títol competencial.*

Aquest Reial decret es dicta en virtut de les competències atribuïdes a l'Estat a l'article 140.1.30a de la Constitució, l'article 36 de la Llei orgànica 6/2001, de 21 de desembre, d'universitats, i la disposició final tercera de la Llei orgànica esmentada.

Disposició final tercera. *Desplegament normatiu.*

Correspon al ministre d'Educació, Cultura i Esport dictar les normes necessàries per al desplegament i l'aplicació del que estableix aquest Reial decret.

Disposició final quarta. *Entrada en vigor.*

Aquest Reial decret entra en vigor l'endemà de la publicació en el «Butlletí Oficial de l'Estat».

Madrid, 10 d'octubre de 2003.

JUAN CARLOS R.

La ministra d'Educació, Cultura i Esport,
PILAR DEL CASTILLO VERA

MINISTERI DE L'INTERIOR

19714 REIAL DECRET 1325/2003, de 24 d'octubre, pel qual s'aprova el Reglament sobre règim de protecció temporal en cas d'afluència massiva de persones desplaçades. («BOE» 256, de 25-10-2003.)

La situació de la població civil víctima de la guerra i l'obligació de protecció dispensada pels estats que no participen en el conflicte arrenca, en el dret internacional humanitari, de les Convencions de Ginebra de 1949 i, especialment, de la IV Convenció.

Successives declaracions regionals, com la de l'Organització de la Unitat Africana, de 10 de setembre de 1969, o la de Cartagena de Índies, de 22 de novembre

de 1984, han configurat en el dret internacional el principi de no-devolució al país d'origen de la població civil que fuig del seu país quan aquest està sumit en un conflicte armat.

La proliferació de conflictes armats interns en la dècada dels anys 90, en els quals sectors de població civil es van convertir en un dels principals objectius militars, ha col·locat el problema de la protecció d'aquestes poblacions amenaçades en un lloc preferent en els debats de la comunitat internacional.

Fent-se ressò d'aquestes preocupacions, el Tractat Constitutiu de la Comunitat Europea, a l'article 63.2, estableix que el Consell de Ministres ha d'adoptar unes normes mínimes per concedir protecció temporal a les persones desplaçades procedents de països tercers que no poden retornar al seu país d'origen.

En compliment d'aquest mandat, el Consell de Ministres de la Unió Europea va adoptar la Directiva 2001/55/CE del Consell, de 20 de juliol de 2001, relativa a les normes mínimes per a la concessió de protecció temporal en cas d'afluència massiva de persones desplaçades i a mesures de foment d'un esforç equitatiu entre els estats membres per acollir aquestes persones i assumir les conseqüències de la seva acollida.

Tanmateix, l'ordenament jurídic espanyol no era aliè a aquestes preocupacions. Així, la Llei 5/1984, de 26 de març, reguladora del dret d'asil i de la condició de refugiat, modificada per la Llei 9/1994, de 19 de maig, estableix a l'article 17.2 que a l'estranger la sol·licitud d'asil del qual no hagi estat admesa a tràmit o hagi estat denegada se li pot autoritzar per raons humanitàries o d'interès públic, en el marc de la legislació general d'estrangeria, la permanència a Espanya, en particular quan es tracti de persones que, com a conseqüència de conflictes o disturbis greus de caràcter polític, ètnic o religiós, s'hagin vist obligades a abandonar el seu país. Aquest precepte ha estat desplegat a l'article 31.3 i a la disposició addicional primera del Reglament d'aplicació de la Llei 5/1984, de 26 de març, reguladora del dret d'asil i de la condició de refugiat, modificada per la Llei 9/1994, de 19 de maig, aprovat pel Reial decret 203/1995, de 10 de febrer.

Aquest desplegament reglamentari ha donat lloc a dues situacions jurídiques diferents: una, per atendre raons humanitàries vinculades al principi de no-devolució i a la situació del país d'origen; i la segona, dirigida als desplaçats, o bé quan el Consell de Ministres decideix acollir a Espanya persones necessitades de protecció, o bé quan de manera individual i per les mateixes circumstàncies accedeixin al territori espanyol, recollides a l'article 31.3 i a la disposició addicional primera del Reglament d'aplicació de la Llei reguladora del dret d'asil i de la condició de refugiat, respectivament.

Alhora, la disposició addicional segona del Reglament esmentat recull unes mínimes normes d'actuació per al cas que fluxos de desplaçats arribin de forma massiva a les fronteres espanyoles.

Aquestes disposicions addicionals del Reglament d'aplicació de la Llei reguladora del dret d'asil i de la condició de refugiat, referides als desplaçats, estan directament afectades per la Directiva 2001/55/CE del Consell, de 20 de juliol de 2001, relativa a les normes mínimes per a la concessió de protecció temporal en cas d'afluència massiva de persones desplaçades i a mesures de foment d'un esforç equitatiu entre els estats membres per acollir aquestes persones i assumir les conseqüències de la seva acollida, l'adopció i el compliment de la qual comporta la necessitat d'elaborar un nou Reglament que, d'una banda, la transposi i, de l'altra, desplegui d'una manera més explícita els procediments que s'han de seguir quan s'actua en l'àmbit de les competències nacionals, i reguli el règim de protecció temporal, ja sigui declarat pel Consell de la Unió Europea o pel Govern